

zwierzenia bieszczadzkiego Zakapiora

knajpa była pusta kumple już uciekli
sam na placu boju popijam niebożę
tylko po pieniążkach został smutek wielki
i ważne pytanie co ja zotzie powiem

może się wymigam słowem byle jakim –
pracę mogłem dostać więc wybaczone kochanie –
pewnie nie uwierzy nowy smutek trapi
powie – śpij najdroższy czy też – znowu kłamiesz

ref. a tu dzisiaj miała język rozdwojony
przekłuty łańcuchem tak dla niepoznaki
pełni zapragnąłem a tu przyszło pobyc
samotnie na wyrku nic tylko się zapić

piwko trzeba kończyć lub po rozum sięgać
szósty zmysł zaprzęgnąć choć go nie mam pewnie
ona w tym mistrzynią lecz może nie przegna
gdy na klęczki padnę że – bieda bez ciebie

niby się ukorzyć lecz za siebie spojrzeć
poszukać natchnienia w diabelkach rogatych
pod nosem się zaśmiać – dziś w twojej zagrodzie
będzie posłuch wielki – ale gównu warty

ref.

czas żoncy przypomnieć kto w tym stadle rządzi
kuflem o blat stuknąć gdy przyjdzie północy
pod kapciem nie będę – pomysł wybić z głowy
więc gdy w progu staje – nim się znowu potknę

mówię jej – ty jędzo – gary twoja rola
ale wszystko pękło gdy słów kilka rzekła
jak zwykle wiedziała gdzie szyja gdzie głowa
zamilknąć mi przyszło i do chaty dreptać

ref. czemu dzisiaj miała język rozdwojony
przekłuty łańcuchem tak dla niepoznaki
pełni zapragnąłem a tu przyszło pobyc
samotnie na wyrku nic tylko się zapić